

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

9. del

MORSKA SAPA

1. del - [TUKAJ](#)

2. del - [TUKAJ](#)

3. del - [TUKAJ](#)

4. del - [TUKAJ](#) 5. del - [TUKAJ](#)

6. del - [TUKAJ](#)

7. del - [TUKAJ](#) 8. del - [TUKAJ](#)

Otopelim udom navkljub se je odvalil do vrat in s palico trznil vanje. Izkobacal se je na plano, nato pa - še preden ga je kdo opazil - v zavetje. Globoko je vdihnil morski zrak. Prispel je. Zaradi slabše prekrvavitve ga noga ni več tako bolela kot poprej. Ob steni bližnje hiše so bili naloženi zaboji kvadratne oblike, ki so uspešno zastirali kakršenkoli pogled z druge strani. Kot nalašč za dano situacijo... voznik bi znal kaj hitro opaziti, da je z zadnjimi vrati nekaj hudo narobe. Še v istem trenutku je odšepal proti njim. Ko pa je voznik odkril, da so mu vlomili v tovornjak, pa je naš vlomilec že sedel na varnem. Tudi, če bi ga zdaj kdo opazil, ni verjetnosti, da bi ga povezal z incidentom, saj ni bil edini, ki je na takem kraju zgledal kot razbojnik.

Pravzaprav je bilo razcapancev presenetljivo dosti. Razgledal se je navzdolž po ulici, kjer so stari ribiči prodajali ulov. Videl je brezdomce, kako so mimoidočim težili za denar in pijance,

Prispeval Simon Orgulan
Ponedeljek, 30 Avgust 2010 19:25

kako se prepevajoče majejo k naslednji krčmi. A poleg slanosti je bilo v zraku moč zaduhati tudi revščino. Vse zgradbe so bile narejene iz poceni materialov, lesene barake so imele luknje v strehah, okoli njih pa je rasel plevel. Stopiti v kontakt s tukajšnjimi prebivalci bi bilo relativno varno, saj ni čisto nič kazalo na to, da bi bil kakšen dom opremljen s televizijo, od koder bi ga utegnili poznati. Po drugi strani pa v tem ne bi bilo nobene poante. Cilj je bil samo en, in to jasen; zapustiti državo, preden gre kaj narobe. Marsikdo rine vanjo, ker sluti poslovno priložnost z vidika turizma in gospodarstva, a kljub temu, da je on vse imel v lastnih rokah, četudi z mizerno plačano službo, mu to ni pomenilo ničesar. Kak zunanji prebivalec bi takoj zamenjal svojo pozicijo z življenjem, ki ga je še do pred kratkim živel naš junak, ampak obrnemo tako ali drugače, to preprosto ni bilo to. Poskušal je... močno, vztrajno, kakorkoli že. Takšno življenje ni bilo zanj.

Še enkrat je pogledal svoja razcapana, blatna oblačila, nato pa še okoliš. Nekaj mu je vtilo presenetljivo bizaren, a dober občutek glede vsega skupaj. Dihal je s polnimi pljuči – nekaj, kar še nikoli dozdej ni. Iti, kamor ti srce poželi in početi, kar ti narekuje trenutno počutje, je neprecenljiva vrednota. Stopil je levo, stopil je desno, gledal čolne in ladje. In čisto nobenega na svetu ni brigalo, kaj bo naredil naslednje. Niti njega samega ne. Čisto nasprotje življenja po urniku, kjer je že vnaprej splanirano, kje boš ob določeni uri in kaj boš delal. Vsa monotonost začrtanega življenja se v trenutku razblini, ko se nekdo odloči poslat v tri krasne, kar je v tri krasne za poslat in iti dalje po svoji volji. Že res, da ne ve, kje bo končal, da ni garantirano nič in da je tveganje veliko, ampak po drugi strani pa čisto nič na svetu ni bolj nagrajujoče, kot čista, nepretrgana svoboda.

Ulegel se je pod drevesce, da spočije utrujeno telo in opazoval bližnji pomol. Spuščati se v kakršenkoli konflikt si zdaj ni mogel privoščiti, saj ni bil pri močeh. Zato se je izogibal kontakta z ostalimi, ne glede na to, kako nenevarni so izgledali. Dal si je duška... razmišljal je, kaj bi bilo, če bi bilo to, kaj če bi bilo ono. Premlevanje o hipotetičnih situacijah ga je peljalo od doma, poznanstev pa vse do sodelavcev, za katere je že od prvega dne dalje menil, da so idioti. Dobro mnenje je imel o redko komu, tiste, ki so pa mu bili všeč, pa je koval v nebo. Kaj so pravzaprav sploh hoteli od njega? Konec koncev je vedno bil bolj zadržane narave, pa tudi menil se ni za tuje reči. Sklenil je, da to zdaj sploh ni važno. Bo kar prav, da se je zgodilo, kar se je enkrat preprosto moralo zgoditi. Nobena stvar iz preteklosti ni dokončna in čutil je, da je nekje daleč stran še vedno prostor zanj. Na plano je potegnil dežnik, ga odprl, nato pa postavil tako, da mu je služil kot senčnik. Da mu burja ne bi nagajala, ga je malce zakopal v tla in otežil s kamenjem. Ulegel se je in zaspal, kot še nikoli doslej. Za sabo je imel dolgi pohod in na tone psihičnega pritiska, zato se je kratkomalo požvižgal na to, da je bilo na sredi dneva. Pravzaprav je bilo prav fino toplo, on pa si je moral ogreti svoje premražene kosti. Skrbelo ga ni popolnoma nič... z okolico je bil zlit kot kak kameleon.

Ker ni bil pokrit, se je zbudil s kurjo kožo. Zunaj se je ob tem času razlegala že trda tema. Drgetajoče se je zvil v klobčič in še malo poležal. Po nekaj minutah se je postavil na noge, ves lačen, žejen in premražen, kot je bil. Taval je malo sem, malo tja in iskal kakšne ostanke. Ponoči je obmorska atmosfera bila čisto drugačna, kot podnevi. Po eni strani še vedno sproščujoča in prijetna, po drugi pa kar malo grozljiva. Še posebej, ko je zašel v stranske uličice. Glede na to, da se toliko dobre hrane zavrže, ko ji poteče rok trajanja, je bil prepričan, da se bo kje kaj našlo. „Kako odvisni smo,“ je razmišljal. Neglede na vso prostost, ki si jo

Prispeval Simon Orgulan
Ponedeljek, 30 Avgust 2010 19:25

uspemo priboriti, ultimativne svobode ne bomo našli nikoli. Če ne kaj drugega, nas že primarne potrebe ženejo k temu, da se ubadamo z aktivnostmi, ki bodo zapolnile praznino v naših želodcih. Že, da se dokopljemo do hrane, moramo dejansko kopati. „Kopljemo“ lahko na tak ali drugačen način, v obliki takšnega ali drugačnega dela, a mimo tega, da moramo, ne moremo. Če hočemo to vseeno zaobiti, moramo nekoga oropati. Ali pa beračiti. Ampak a s tem počnemo kaj drugega, kot kopljemo? Položaj je brezizhoden. Kaj je potem ultimativna sreča? Biti lastnik mega-podjetja in z udobnega ležalnika gledati, kako drugi delajo za tebe? Že bolje, a tudi to človeka na nekaj veže. Potrebno je izvajati administracijo in biti na preži, da kaj ne bi šlo narobe. Kdo je potem zares srečen? Mar so to brezdomci, ki spijo brez strehe nad glavo? Zelo vprašljivo... ne izgledajo ravno srečni. A to pomeni, da ultimativna sreča ne obstaja? Da je samo fiktivni koncept? Kaže, da se vse spusti na osebne preference. Ampak konča se pa pri tem, da zmagati v igri življenja ne more nihče. Vsi smo obsojeni. Še najbolje se godi tistim, ki za srečo rabijo res malo. Pa ne zato, ker bi bili skromni, stvar je še bolj preprosta: če malokaj rabiš, te tudi bolelo ne bo, če česa ne dobiš. Kar pa je vsaj ultimativno zavarovanje, druga najboljša stvar, če prve ne moremo dobiti.

Primarne potrebe tako izpadejo kot zelo obvladljiva stvar. Ni potrebno dosti, da jih zadovoljujemo, čeprav one vedno obvladujejo nas. Iz nič ne more nastati kaj drugega, kot nič, kar dokazuje že živo telo, ki za obratovanje potrebuje gorivo. Suho grlo in prazen želodec... če to dvoje ni najboljši motivator, da se nekaj postori, pa tudi ne vem, kaj bi sploh lahko bilo. V ozadju že slišim pametnjakoviče, ki bodo te besede narobe interpretirali in jih nemara celo zasukali tako, da jih bodo uporabili kot pedagoški pristop v kakšni jalovi srednji šoli. Kot kak Hitler, ki je narobe interpretiral Nietzscheja in njegovo filozofijo, ki sliši na ime 'volja do moči'. Da, da, lepe stvari se dogajajo, ko ljudje začnejo prikrojevati besede velikih. Še posebej, če so tako ohlapno definirane, da se jih da narobe razumeti. Vendar ali je to res avtorjeva krivda? Ali pa le-ta leži na ramenih intelektualnih mongoloidov, ki so nezmožni enkrat samkrat podvomiti vase, četudi le za hipec? A to je razprava za drugo priložnost.

Lakota je zdaj že nehumano vrtala po njegovem želodcu. Pripravljen je bil sprejeti marsikaj, zlahka bi bil zadovoljen že s postarano solato.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).